

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Fasciculus Exercitiorum Et
Considerationum, De Præcipuis Veritatibus Christianæ Fidei Et Sapientiæ -
Ad efformationem Christianæ vitæ, consecutionem salutis æternæ
collectus: & usui accommodatus

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066332

Exerc. 1. Decet Hominem semper Dei sui meminisse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45396

EXERCITIORUM

P A R S III.

Erga Divinam Præsentiam.

EXERCITIUM I.

Decet Hominem semper Dei sui meminisse

1. **C**OGITA DEUM tibi præsentem, semper & ubique, per Essentiam suam, per Personam, & perfectissimam tui intimorumque tuorum omnium cognitionem, & per Potestatem, sive ad omnium singularumque tuarum actionum cooperationem, perpetuamque in tuo quocunque Esse, (naturali, & supernaturali) conservationem: & per hoc tui in suâ potestate contentionem.

2. Sine hac Dei ad te præsentia, impossibile est, te esse atque existere, vel per unicum instrumentum; impossibile est etiam te vel tantillo corpore animâve commoveri, seu aliquid tenuissimum agere, aut erga absolutum, omnimodumque Dominium DEI, vel ad momentum esse.

3. Hujus DEI ad te præsentia, in Deo quod dem fons est Immensitas ejus: tum Essentia, tum necessariò ubique est: tum Sapientia, quâ necessariò omnia intuetur, ac novit penitissimè; tum Omnipotentia, quâ necessariò omnia operari potest, & absque ejus sive operatione, sive cooperatione fieri omnino Nihil potest, ne quidem ad momentum

U num unicum. In Homine verò (& in omni aliâ qualicunque Creaturâ:) ejusdem Divinæ ad ipsum Præsentia, fons est, Nihilum hominis: quod homo ex semetipso Essentialiter est: aliquid autem five esse, five agere, five posse, five commoveri, five cogitare, penitus ex seipso non potest. sed quemadmodum ad primum suum Esse, atque existere, exigit ut omnino à Deo sit, ita & ad quodcunque aliud esse, aut agere, necesse est, ut pariter hoc sibi conferatur à Deo.

I. 4. Unde Paulus Apostolus disertè de omnibus Creaturis affirmavit: *Quia in Deo vivimus, movemur, & sumus.* *Act. 17. 28.* Est quoque universaliter verissimum de omni Creaturâ, deque omni Creaturæ actione, illud quod Christus Dominus, rectè tuarè strictius ad omne opus salutis asseruit. *Manete in me, & Ego in vobis.* *Joan. 15. 4.* Sicut palmes non potest superferre fructum à semetipso, nisi manserit in vite: sic nec vos, nisi in me manseritis. *Ego sum vitis, vos palmites; qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum: quia sine me nihil potestis facere; Hoc Christi Domini dictum, dico esse in omni sensû tantillâ latitudine verissimum; quia omnes Creaturæ, quid enim sunt veluti palmites in Deo tanquam in vite, ex qua omne suum esse, vivere, agere, & quovis modo fructificare in rerum naturâ habent; quia sine ipso, & nisi manserint in ipso conservatæ ab ipso, nihil possunt esse, nihil possunt facere.*

5. Hujusmodi conditio cum sit Hominis, (& Creaturæ cujusvis,) respectu Dei, manifestum est; necessum esse, ut & Deus homini semper adsit, imò & insit, per suam Essentiam, præsentiam, atque potentiam; & vicissim, ut homo semper Deo adsit, per Entitatem, à Deo illam accipien-

G: 2
ope
To
N
5

cupiendo; per potentiam à Deo illam ad opathâct
randum quidlibet derivando; per præsentiam bes, po
seu cognitionem, Deum semper sibi, & sese quatu auter
que DEO præsentem cognoscendo; & memmodò
nendo. bona co

6. Et de primis quidem duobus, nempe 8. A
præsentia hominis ad Deum, per Entitatis, atque sens ipsi
Operationis ab eo derivationem difficultas nul morem
est; cum hominem sine his, & esse, & agere in ma tuæ
possibile sit; sed de tertio, nempe de cognitio quæ du
ne & memoriâ apud se Dei præsentia, magna, simò ma
mulque admodum homine indigna, Deo qu manat i
simul exosa, difficultas est. Magna dico diff Charita
cultas; non quòd revera magna, & difficil increse
actio sit, Dei præsentis meminisse; sed quia ha infatiga
est misera, & infelix hominum conditio, quò cumqu
in hujusmodi actione supra modum supinè sit certum
negligentes, consequenterque ignorantes; per omniur
inde, ut bruti pisces, cum in mari vivant, mo thesauri
veantur, & sint, se tamen ibi vivere, & moveri, 9. P
esse ignorant; sic homines licet quantiquam gentia,
sint ex Deo, & in Deo vivant, moveantur, agant ignorar
& sint; id tamen ignorant, seu verius negligunt fiat, ut
contemnunt, & usque adeò in Deum ingravel non
sunt, ut etiam immemores penitus existant. memini

7. Adverte igitur ô homo, adverte, & medu 10.
litus expende, quàm decens, dignum, necessa ut jugis
riumque sit; te cognoscere, cogitare ac mem tatio,
nisse, jugiter Deum tibi præsentem; & te coram Corde,
illo stare. Expende; quàm indecens, quàm riâ, non
probrosus, quàm absurdum sit, ut tu, (ô Homo tione, n
Dei ad momentum obliviscaris; qui scis Deum reveren
perpetuò tibi adesse, tuique meminisse, atque tentio
curam omnem tui gerere; & ita quidem gerere & mem
V.P.

athâc tui memoriâ suâ, totum quidquid Es, habes, potes, speras, optas, operaris, tibi conferat; tu autem nihil ei memoriâ tuâ tribuas, sed solummodò tibi ipsi omnia naturæ & gratiæ, & gloriæ bona conquiras.

8. Age gratias Deo, & quia semper tibi præsens ipse est, & quia vult te esse suæ Præsentia memorem semper; Hæc enim memoria; est Anima tuæ, toti que tibi, veluti quidam perennis aquæ ductus, quo in te ex Divinæ Bonitatis fonte, imò mari, redundant infinita bona. Inde enim manat in Animam tuam Fides viva; Spes firma, Charitas æstuans, puritas integra, fervor semper crescens, devotio dulcis, diligentia operandi infatigabilis, reverentia Dei profunda, oratio, cumque Deo sermocinatio familiaris, refugium certum, requies indubitata & secunda; denique omnium virtutum, gratiarum, & perfectionum thesaurus; præter omnia Naturæ bona.

9. Pudeat te tuæ, sive Infirmitatis, sive negligentia, sive ingratitude, sive malitia, sive ignorantia, atque cæcitate, quâ in te id probri fiat, ut Deum, tibi intimè, & assiduè præsentem, vel non cognoscas, vel non cogites, vel cogitare meminisseque negligas, ac non possis.

10. Omni, atque infatigabili conatu labora; ut jugis, ac perpetua in te Divinæ præsentia cogitatio, memoriaque perseveret; non recedat à Corde, non ab ore, non ab opere, non à memoriâ, non ab amore, non à desiderio, non à veneratione, non à contemplatione, non à laude, non à reverentiâ, non à fruitione, atque possessione, & attentione, atque ab intentione tuâ, Deus tuus, & memoriâ illius. Imple Davidicum Monitum:

G:
ope
To
N
5

Pf. 104. 4. *Quærite Dominum, & confirmamini: quærite faciem ejus semper. Imple & Exemplum ejusdem Prophetæ,*

Pf. 15. 8. *dicentis de se; Providebam Dominum in conspectu meo, semper, quoniam à dextris est misericordia mea, ne commovear. Imple denique Tobix Monitum*

Tob. 4. 20. *Omnibus diebus vitæ tuæ in mente habeto Deum: consilia tua in ipso permaneant.*

II. Pete à D E O: ut quemadmodum tibi nunquam non est, nunquam te non conservat, nunquam non tibi cooperatur, nunquam non facta tua respicit, & discutit, seu remuneraturus bona, seu castigaturus mala; ita tu quæ nunquam non cogites cum tibi præsentem nunquam non ei omnia tua bona attribuas, nunquam non te totum eidem offeras, atque reddere nunquam non omni opere, dicto, cogitatu, affectuque tuo, illi sanctissimus, ac ferventissimus appareas, & perseveres.

12. Propone denique; cum Dei præsentis auxilio, te velle; perpetuam ejus præsentis memoriam, in mente, & actione, atque actione circumferre, & nunquam in hoc discutari.

P R A X I S.

DEus, cujus immensitatis nullus est finis: & ubique præsens, ubique totus es, in quo etiam omnes & singuli vivimus, movemur, & sumus, quo etiam nihil facere possimus, & demum cujus omne quicquid habemus: conforta: quæsumus, adimple luce tua corda nostra: ut in Præsentia Majestatis tuæ semper incedere, semper esse, semper memoriam Tui, cum amore, & reverentiâ conservare mereamur.

EXE